

[Socialministeren.]

Medlem Hr. Bindslev vil sige, at jeg kan ikke se, at man ved Vedtagelsen af denne Lov skulde kunne udsætte sig for om 10 Aar at gaa endnu et Skridt videre, fordi denne Lov i Virkeligheden løser det Problem, som den tilsigter at løse, saa er det meget muligt, at man ved den almindelige Sterilisationslovgivning, der beskæftiger sig med Arvelighedsforskningens Resultater paa en Række andre Omraader, efterhaanden vil komme til at gaa Skridt for Skridt frem, efterhaanden som Videnskaben gaar fremad. Men her, med Hensyn til aandssvage, ved man tilstrækkeligt fra Arvelighedsforskningen.

Men dertil kommer een Ting endnu, som egentlig er det afgørende, at uanset ens Viden om Arveligheden med Hensyn til Aandssvaghed, saa er de aandssvage i sig selv ude af Stand til at opdrage og forsørge Børn. Derfor er det samfundsmæssigt forsvarligt at sige: Vi vil yde jer selv den bedst mulige Pleje, hvis I trænger til det, men vi vil sikre Samfundet imod, at I sætter Børn i Verden, om hvilke vi ved, at de for største Parten kommer til at bære paa jeres egne Defekter, og som I for øvrigt ikke er i Stand til at opdrage eller forsørge.

Altsaa, jeg kan ikke give det ærede Medlem Hr. Bindslev Ret i, at man paa dette begrænsede Omraade kan finde en Række Videnskabsmænd, der vil indrømme, at vi dybest set ikke ved, hvad vi gør. Det kan gælde paa mange andre Omraader, men ikke med Hensyn til aandssvage. Og den Betragtning, at har Menneskene levet saa længe omgivet af aandssvage, kan de blive ved at leve videre uden at gøre noget, den kan jeg ikke anerkende. Den er ogsaa imødegaaet af den ærede Ordfører Hr. Pürschel, der netop gjorde Rede for, hvad jeg ofte har udviklet, at det er en Følge af Lægevidenskabens og den sociale Lovgivnings Udvikling i Forbindelse med Børnebegrænsning og forskellige andre Fænomener, at vi staar over for Forhold i Samfundet, der gør, at man er nødt til at se anderledes paa de aandssvages Forplantning, end man har gjort tidligere. Dertil kommer den rent finansielle Betragtning, at har vi bragt Orden i Sociallovgivningen, saa kan vi ikke se bort fra den kolossale Stigning i Udgifterne, som en Undladen af enhver Indgriben over for de aandssvages planløse Formering vil medføre.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Pürschel har Ordet for en kort Bemærkning.

Pürschel: Jeg vil gerne først give den højtærede Minister min fulde Tilslutning til, at Lex Berning var et Punkt, hvor vi her i Danmark førte an og efter min Mening førte an paa en lykkelig Maade.

Med Hensyn til Aandssvageanstaltternes større Energi — det glemte jeg at sige før — maa jeg sige, at det er Bemærkningerne til Lovforslaget, der har ført mig vild, hvis jeg er ført vild, for der staar nemlig, at man fra Sindssygelægernes Side ikke har gjort noget, hvorimod der fra Aandssvageforsorgens Side gentagne Gange er fremsat Ønsker. Det har jeg opfattet som Udtryk for en større Energi; hvis jeg har taget fejl, beder jeg undskyldte.

Med Hensyn til Ensartetheden i Afgørelserne pegede Ministeren nu fuldkommen rigtigt paa Centraladministrationens Embedsmænd som det afgørende, og der er altsaa paa dette Punkt opnaaet Enighed mellem Ministeren og mig.

Med Hensyn til Begrundelsen for at fremsætte Forslaget om Revisionsudskydelsen i Landstinget fik jeg nu at vide, at Ministerens Bemærkning kun var en Spøg og ikke en Aandfuldhed. Jeg vil da blot sige, at dermed er Begrundelsen jo ogsaa ganske forsvundet, og den vilde jeg unægtelig gerne have haft.

Endelig skal jeg sige til Ministeren, som talte om den relative Utilbørlighed, jeg havde gjort mig skyldig i, at naar en Minister kan tillade sig at skæmte med det høje Landsting paa en Maade, som han selv siger, ikke er aandfuld, saa kan det vel ogsaa være tilladt en ringe konservativ Folketingsmand at skæmte med den højtærede Minister.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Kristen Amby har Ordet for en kort Bemærkning.

Kristen Amby: Uden at komme ind paa en principiel Betragtning, for det tillader hverken Tiden eller Stedet, vil jeg dog sige, at naar jeg hører til dem, der er meget betænkelig ved den her foreslaaede Udvikelse af Loven, saa hænger det sammen med, at det er urigtigt, naar Ministeren siger, at vor Viden om de aandssvage er saa sikker, at vi her kan tillade os det ene eller det andet. Det er ikke længere siden end i Gaar, at jeg talte med min egen Læge, som har været Læge paa en Aandssvageanstalt, og han gav mig det Eksempel, at den bedst begavede Dreng, man havde der, en nydelig og dejlig Dreng i øvrigt, havde en Moder og en Fader, som begge var aandssvage, og